

Viittäkymppiä polkupyörällä

HEIKKI KUPARI

Olin noin kolmevuotias, kun muutimme Pappilantielle omakotitaloon. Tutustuin ensimmäisenä naapurin Kilpeläisiin. Heidän talonsa kellari hammaslääkärintuoleineen tuli todella tutuksi. Älyttömän kiehtovat olivat kangaspuut, niissä oli paljon lankoja. Montakohan kertaa jäin niihin jumiin? Vaikka naapurin tyttö oli neljä vuotta vanhempi, mikä oli tuon ikäisenä päätähuimaava ikäero, jostain syystä tultiin toimeen. Olin varmaan sopivan uunotettava. Siitä hyvänä esimerkkinä ovat lakritsansiemenet.

Naapurin tytöt, **Kilpeläisen Tarja** ja **Sute-lan Tiina** eli *Tintra*, antoivat minulle jotain ryynejä ja sanoivat, että nämä on lakritsansiemeniä ja näyttivät vielä, mihin kohtaan ne kannattaa

laittaa maahan. Paikka oli talon päädyssä öljysäiliön täyttöaukon vieressä, jossa ei kasvanut mikään.

Seuraavana aamuna heräsin hyvissä ajoin ja jumantsukka: maasta oli kasvanut lukuja ja vielä paperipakkauksessa! Olin innoissani, tää on hieno juttu, lakritsat naamaan vaan. Seuraavana aamunakaan ei tarvittu herätyskelloa; pongahdin ylös ja suoraan talon päätyyn. Siinä alkoi alahuuli väpättää, kun yhtään lakua ei näkynyt. Ei muuta kuin naapurin ovikelloa soittamaan ja kysymään, että oliskos niitä lakritsansiemeniä vielä.

Taisi olla ensimmäinen kerta, kun jäin pohtimaan huijatuksi tulemista. Se ei ollut kiusaamista, vaan kuitenkin hyvällä tehtyä. Reilusti